

אלי דסל, העולם הזה

רמי ארמה:

"בית ברנר הפך להיות מוקד עלייה לרגל!"

עונת הכדורגל הישראלית הסתיימה, ובראש הליגה הלאומית צועדת האלופה, קבוצת הפועל תל-אביב. באותה עת נמוצו ידיעות שאין נפרעים החובות הכבדים של הקבוצה לשחקניה.

"האריות" (כפי שנוגו), שהעמילו לאליפות, לא קיבלו את כספם, כפי שסוכם בחוזים האישיים של כל אחד מהם. היו בין השחקנים שהודיעו שאם תוך שבועיים לא יקבלו את כל המגיע להם, הם ידרשו ויקחו בכוח את כרטיסיהם שחשקו שלהם, כדי לעבור לקבוצה אחרת. רמי ארמה, שחקן הקבוצה, הוא אחד הנפגעים.

● חייבים לך כסף?

סכום כסף מכובד ביותר, ואני אחד מתוך רשימה ארוכה של שחקני-הקבוצה שחייבים להם.

● יש בעם, מורדות?

בהחלט, מכיוון ששחקנים, שחתמו על חוזים, לקחו על עצמם מחויבויות, כמו תשלומים לדירה או קניית רכב. יש גם מיקרים שזה פוגע בפרנסה היומיומית.

אני, אישית, ראיתי יומיים לפני גמר גביע-המדינה את השוער המוצלח, יוסי טוב סליאס, כוכה, מכיוון שהבנק לא איפשר לו משיכת כספים, והוא עמד לפני קשיים בפרנסת משפחתו. בטופו של דבר הוא קיבל חלק קטן מהחוב המנהלת הקבוצה.

אני שואל: האם לא היה עדיף להנהלה שהשוער שלה יתרכז בכעיות המישחק, ולא בכעיות פרנסה?

● אתה ממזמר?

כדורגל

עדיין לא הגעתי להרפתרעב, אבל זה לא כליך ורוד, כי זה מקור-הפרנסה היחיד שלי. האם יש אדם נורמלי שלא יכעס על אי-קבלת משכורתו, שלמענה הויע רבות? זה לא כסף ששרדנו או שגנבנו, ולכן אני מרגיש מקופח.

● אתה ערשה משהו בנרן, או שאתה מוחה לביאת המשיח?

בזמן האחרון אני ועוד שחקנים, מגיעים כמעט יום-יום לבית ברנר (מקום מושבה של קבוצת הפועל תל-אביב) כדי להסדיר את קבלת החובות, ותמיד נשמעת התשובה: אין לנו עכשיו כסף, וכשיהיה תקבל. ביו-ברנו הפך למוקד עלייה-לרגל עבורנו. לי כבר אין כוח לעלות לשם, ואני מעדיף את חוה-הים.

אם בטופו של דבר אני אווכח שאין מוצא, איאלץ לפנות לביר-המישפט. עכשיו אני נוסע לפוש בחו"ל, אבל כשאחזור, אחרי נופש טוב כפי שאני מתכנן, וראי שאזדקק לכסף.

● בכל זאת אתה נשמע לי די רגוע.

נכון, כי אני מאמין שכסופו של דבר אקבל את כספי. זו עונה שישיית שלי בכוגרים בקבוצת הפועל תל-אביב, ואף פעם לא היו חייבים כסף לשחקנים. אני בטוח שהנהלה תמצא פיתרון לכעיי. אין זה מתקבל על הרעת שהיא תאפשר לקבוצה להתפרק, זה יקרה רק אם המפלגה תתמוטט.

מורה:

"אני עובדת אחרי בית-הספר כמלצרית!"

לא כל תלמידי בתי-הספר בחטיבת-הביניים והתיכון ינוחו ויבלו חודשיים תמימים. כל מי שהצליח למצוא לעצמו עבודה - יעבוד לפחות במשך חלק מהחופשה.

ולא רק התלמידים. פגשתי גם מורות המחפשות, וגם מוצאות, עבודה לתקופת-החופש. ברור שאף אחד מהן לא הסכימה להתראיין בשמה, ובכל זאת העניין עצמו מעורר סאלות. סיפרה לי מורה אחת:

אני עובדת בחופש הגדול, אבל כפידוש לא רק בחופש הגדול.

● מה זאת אומרת?

אני עובדת עבודה נוספת במשך כל השנה.

● במה?

אם אני מוצאת תלמידים לשיעורי פרטיים, מה טוב. ואם לא, אני מסתפקת כמה שאני מוצאת. השנה עבדתי שישה חודשים כמלצרית, שלוש פעמים בשבוע, משעה 6 ועד חצות.

חינוך

● וכל זה למה?

כל זה מפני שאחרי 10 שנות-זתק בהוראה, המשכורת שלי היא 900 שקל. מאחר ואני רווקה, והוריי גרים בעיר אחרת, אני צריכה לשכור דירה, ובשאר המשכורת פשוט אי-אפשר להתקיים.

● מותר לכם לעבוד בעבודות נוספות במשך השנה?

לא, אסור לנו.

● אז איך לא פחדת שמישהו יראה אותך במים? עדה שבה את עובדת כמלצרית?

אני לא מפחדת, כי אני לא יחידה בעניין. אני מכירה מורות רבות העובדות בערבים כמלצריות, ואני מכירה גם כאלה שהן עוזרות-בית אחרי-הצהריים.

● אם המצב בליך רע, למה אתן לא עוזבות את המיקצוע?

הכי קשה לרווקות, ואני מגיחה שהן כל הזמן מקוות שהן יתחתנו בקרוב, ואז תתור משכורת שניה זה כבר בסדר, ואחרי-כך באים הילדים, ולהיות אס-מורה זה מאוד נוח. יש לי הרגשה שמי שקבע את המשכורת במישר-הידין לוקח את זה בחשבון. אבל עדי החתונה אגנוע קודעות את ה... (דניאלה עס"י)

אלי דסל, העולם הזה

נורית שני:

"כדי שהציבור ישפוט צריכים להראות לו!"

בתקופה של משבר בקולנוע בכלל, ולא בדיוק, ריצה היסטורית" לסרטים ישראלים, מקרינים בקולנוע "לב" בתל-אביב שלושה סרטים קצרים בכרטיס אחד. הסרטים הם "פרה אדומה" של דני וקסמן, "אחותו של הנריק" של רותי פרס ו"מודה אני" של זוהרה רון.

מה פתאום סרטים קצרים, שאלתי את נורית שני, בעלת בתי-הקולנוע "לב".

זה, כנראה, צורך שלי לעזור לסרט הישראלי. כשאני רואה בימאים צעירים ומוכשרים תקועים עם הסרטים שלהם, אני מרגישה צורך לעשות משהו.

● מה כבר אפשר לעשות? בסרטים שופט הקהל.

אבל כדי שהקהל ישפוט, צריך מישור להקרין את הסרטים האלה.

● ודווקא פרטים קצרים?

זה שטח נורא מוזנח. לא מעזים להקרין אותם, מלבד בפסטיבלים, ואני חושבת שצריך להכניס למודעות שיש דבר כזה, ושהוא יכול להיות טוב, ואפילו מצויין.

● הסרטים מוקרנים בקולנוע שלך כבר יותר

קולנוע

משבוע. כמה כרטיסים נמכרו, בהשוואה לשבוע שבו מוצג סרט-עלילה זר?

זה לגמרי לא חשוב. מלכתחילה ידעתי שאין לי כאן הצלחה מיסחרית, וזה לא איכפת לי. לא תמיד צריך לחשוב רק על רווחים.

● אז איך תחליטי מתי להוריד את הסרטים ולשים במקומם משהו אחר?

אני אמשך את ההקרנה הזאת כמה שיותר.

● את רואה עתיד לסרט הישראלי הקצר, כלומר עתיד מיסחרית?

לא צריך להיסחף.

● ולסרט הישראלי בכלל?

אם הקולנוע הישראלי ישנה כיוון - יש לו עתיד. צריך להפסיק ללכת על קריטריונים בומבסטיים, ולהישאר כגבולות היצירה הישראלית. ואם אפשר - בפחות יומרות אומנותיות.

● האם את מתכוונת שיעשו יותר סיפורים ופחות אמנות?

כדיוק לזה אני מתכוונת. תנו לנו סרטים בלי מסרים גדולים לעולם, ונראו שהקולנוע הישראלי ימריא. (דניאלה עס"י)